

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Lucrul
lui Hristos...

A face lucrul lui Hristos pe pământ însemnează a contribui fiecare, după măsura puterilor, la împlinirea mărutului îndemn dezvăluit lumii de cetele îngerești care au pogorât deasupra staulului din peștera Betleemului, în noaptea cea sfântă a nașterii Mântuitorului cântând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire”.

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Săraca Comunitate

Ță deranjează cacofonia? Păi nu știți că sunt adunări pe care inși anodini le fac urât mirositoare? Un astfel de loc, este Comunitatea aromânilor din România, atunci când la întrunirile ei apar fețe de genul lui **stelică toza**. Chiar, de ce gen o fi stelică, junele tomatic? Stelică, tipul pidosnic cu depozit de aparate electro-casnice, aflat pe o stradă dosnică din Timișoara. Săracul toza, l-au sfătuit unii să nu-mi asmuțască mânia: “toza,

decât să intri în pixul lui Todi, mai bine intri în atenția Protecției Consumatorilor. Dar toza nu i-a crezut și în ultima vreme eu am devenit cea de-a treia obsesie a sa. Prima, în ordinea alfabetului, fiind deputatul Costică Canacheu – președintele comunității. Pe omul acesta – delicat și înțelept, îl cunosc de ani buni și vă asigur că comunitatea greu ar fi găsit un ghid mai priceput pentru drumul ei. Ei bine, pe acest om, toza îl acuză că ar fi agent al serviciilor

Adevărul lunii

“Comunismul a umplut
cerul de Sfinți”

Arsenie Papacioc

de informații grecești! Hai, că e dat dracu! Punct și fără cuvinte...

A doua obsesie a becherului, se numește Stere Samara, care dacă are

(continuare în pag. a 8-a)
Vasile TODI

Președinte al Organizației Internaționale a Aromânilor

poezi ai tuturor timpurilor

(fragment)

Vin caii

Damian URECHE

Vin caii înspumați de fericire,
Învăluți în hore de scânteie,
Când cineva își mai aduce-aminte
În secolul acesta și de ei.

Vin caii din adâncurile lumii,
Văpăi de dor plutind peste pământ,
Dovezi de puritate și legendă
Cu coamele și nările în vânt.

Vin caii dinspre basmele ucise
In cruciada lor cu gust de cer,
De parcă-i o revanșă a naturii
Când florile și ierburile pier.

Vin caii țesălați de ploi și stele,
Sălbateci și domestici, și frumoși,
Ca niște vietăți nemuritoare
Legându-ne cu iederi de strămoși.

Statui de primăvară mișcătoare,
Vârtejuri de baladă și de zbor,
Vin caii de pe căile lactee
Și slobod râde câmpu-n urma lor.

Vin caii, rup zăpezile cu dinții,
Căpăstrul să-l mai poarte nu mai pot,
Dinspre albastre dinastii de rouă,
Ei vin să facă vară peste tot.

Motto:

Dau o căciumă și-un rai
pentru-un nechezat de cai...

Vin caii-n herghelii de maci și nuferi
Și sunt cât ei troienele de grâu,
Vin caii, blestemată fie mâna
Ce va-ncerca să le mai pună frâu.

Am avut norocul să fiu un om generos

«Marii actori tind aproape întotdeauna să fie oameni de teatru compleți. Ceea ce au fost, la vremea lor, sculptorii de altare policrome din secolele 14 și 15 și ai epocii baroce sunt astăzi, pentru noi, animatorii de teatru»; «este bine să optăm pentru darul despre care ești convins că îți permite să spui ceva. Cândva am făcut și poezie, și regie, dar le-am abandonat. Cred că sunt un bun actor și mai cred că sunt un bun animator de teatru pentru că am avut norocul să fiu un om generos. Mi se pare calitatea esențială a celui care conduce un grup teatral. Știu să mă bucur în mod sincer de succesul altcuiva.

Sunt convins că e profund condamnat să lași o vocație în paragină, să nu-i dai ocazia să se împlinescă, sau măcar să se verifice, să nu înflorească, rămânând numai un nume pe statul de plată al teatrului și frustrând astfel publicul și

interpretul de două drepturi care nu sunt la urma urmei decât unul.

Sunt convins că în fața instanțelor artistice și a celor ale

conștiinței ești condamnat dacă deturnez un talent din drumul lui, ori îi ceri mai puțin decât poate dăru. În anii debutului meu, când

un tânăr se ridica, auzai adesea pe cei «stăpâni pe situație», vorbind astfel: Ai observat că puștiul începe să se afirme? Atenție! Nu pricep ce mai aștepti! Taie-i craca azi, că pe urmă...

Ieri eram un adolescent cu multe candori. Azi cunosc culisele, manevrele, combinațiile, micile comploturi și marile interese, metodele de persuasiune ale curteanului și tehnica loviturii de stat în lumea artei. De ieri, ca și astăzi, mă întreb: de ce noi, care trăim din dorința de a ne exprima, de a comunica, de a ne dăru, suntem uneori incapabili să înțelegem pe aproapele nostru, artistul?

De ce noi, care socotim cu o sinceritate fără fisură că-i loc pe acest larg pământ pentru toți oamenii, refuzăm, uneori, puțină zăre tocmai talentului! E oare cerul mai mic?»

Radu BELIGAN

ANUL XV
Nr. 2 (180)

FEBRUARIE
FAURAR

Tel. 0721.935.392
Fax: 021.519.9551

www.magazinmr.ro
magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2009

Criza economică și promisiunile neonorate

Criza economico-financiară a determinat ca nici măcar legile promulgate să nu se mai aplice, din lipsă de fonduri. Nu sunt bani

pentru creșterea salariilor și pensiilor, nici la cadrele didactice, nici la cei cu pensii speciale. Se vorbește, mai mult, despre înghețarea salariilor și s-ar produce și asta, dacă nu le-ar fi frică de mișcările sociale.

Dacă s-ar mari salariile profesorilor cu 50% conform legii votată și promulgată de Președinte, ar sări și bugetarii

să ceară același lucru. Așa că se va mări ceva, după buget, dar până atunci se aplică sfânta și tergiversare!

Situația e penibilă: în urmă cu câteva luni, actualii conducători susțineau cu fermitate revendicările cadrelor didactice și majorarea punctului de pensie la anumite categorii sociale. Dar manifestările tot mai pregnante a crizei i-au făcut să se răzgândească. Din păcate, opoziția și sindicatele îi acuză pe actualii conducători și câștigători ai alegerilor că au mințit, câștigând alegerile prin promisiuni neonorate și care sunt imposibil de onorat în condițiile actuale. Să dea domnul să nu fie mai rău.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

Cât de europeană va fi Rusia?

Motto:

„Rusia este o ghicitoare înveșmântată într-un mister înăuntrul unei enigme.”
Winston Churchill

Întrebarea nu este doar una teoretică, în contextul mai larg, locul Rusiei în lume și aspirațiile sale de lungă durată nu pot fi dissociate de curentele culturale din zilele de astăzi. Oricare va fi fost supărarea exprimată de către Putin la Munchen și oricare va fi fost iritarea de natură strategică dintre Rusia și Vest în ultimul deceniu, factorii determinanți pentru o viitoare relație se regăsesc nu atât în arsenalele geostrategice, ci în izvoarele profunde ale identității. În această privință, Putin încearcă să găsească un echilibru euroasiatic. „Suntem o națiune europeană, dar trăim deopotrivă în Europa și în Asia, formând, de asemenea, o societate multiculturală și multireligioasă”, a declarat el de curând. Aceasta este o afirmație politică, o afirmație „politically correct” și drămuțată cu mare grijă. Chiar dacă provine din sistemul serviciilor de informații, el pare să știe că un om are nevoie mai mult decât doar de mâncare și că Rusia viitorului are

exemplu al instituirii acestei încrederi în valorile culturale.

nevoie de rădăcini mai puternice decât supermarketurile strălucitoare înșirate de-a lungul șoselei Lenin-gradskaia din Moscova și a buticurilor acum la modă, care împodobesc vechile clădiri ale magazinelor GUM, care se află vizavi de pereții din cărămidă ai Kremlinului. Alianța lui Elțin și apoi aceea a lui Putin cu Biserica Ortodoxă constituie un

Michael STURMER

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Bună țară, rea tocmeală, / Mama ei de rânduială, / Țștia hoți ăia hoți / ...mama lor la toți...”

O AMINTIRE

Un episod pitoresc și semnificativ din zorii României postrevoluționare. Ajunsesem, hodoronc-tronc, ministrul Culturii. Prin aprilie 1990, mă sună la cabinet amicul Dinescu (pe atunci președinte al Uniunii Scriitorilor), grăbit să-mi dea, neliniștit, o veste proastă: „Bătrâne, am impresia că ăștia iar ne-ascultă! Trebuie să facem ceva!”. Sigur pe buna funcționare a proaspăt instalatei noastre democrații, am pus mâna pe telefon și l-am întrebat, cu aplomb revoluționar, pe dl Virgil Măgureanu, directorul abia înființatului SRI: „Domnule, ne mai ascultă cineva sau nu? Dar sincer!” Răspuns: „Domnu’ Pleșu, sincer nu știu! Tot ce pot să vă spun e că securitatea e cea dintâi instituție care s-a privatizat. Unii dintre membrii instituției au plecat cu dosare, cu documente, cu aparatură și nimeni nu-i poate controla. Noi, în centrală, nu facem ascultări. Dar nu vă pot garanta că nu vă ascultă nimeni”. Naș zice că răspunsul era foarte lămuritor. Dinescu a fost de părere că trebuie să-l abordăm, pentru elucidarea chestiunii, pe Ion Iliescu. Zis și făcut. Ne ducem, suntem primiți imediat (ce vremuri!), iar Dinescu, în stilul lui in-confundabil, pantomimic, precipitat, ultimativ, îl ia de braț pe preopinent și-i spune: „Bre! Cred că iar ne-ascultă! Matale ce știi?” Prese dîntele zâmbește nostalgic și trece la mărturisiri: „Dracu’ știe! Nevastă-mea zice că aude în telefon aceleași zgomote pe care le auzea și înainte de revoluție.”

Am plecat amândoi într-o stare de adâncă stupefacțiune. Până la urmă, am conchis că avem de a face cu o manifestare tipică a haosului postrevoluționar. Faptul că întrebarea noastră a rămas până astăzi fără răspuns dovedește că haosul postrevoluționar a rămas valabil. Avem de a face, însă, cu o altă calitate a haosului. Haosul de atunci era, ca să zicem așa, firesc, *organic*: un amestec de dezorientare și prudență. Haosul de azi nu mai e organic și spontan. E întreținut, *organizat*. Se bazează pe o complicată dinamică a intereselor divergente, e stabil în policromia lui și e ambalat ipocrit în bună intenție și europenitate. Suntem ascultați sau nu? Dumnezeu știe! Și cum spune un personaj ateu din Uf și Petrov -, „de vreme ce Dumnezeu nu există, nu știe nimeni”.

Andrei Pleșu

DOMNILOR HOȚI, NU NE MAI FURAȚI MITRALIERELE!

Dacă au ajuns unii să intre tiptil într-o unitate militară de la marginea Capitalei și să fure cincizeci și ceva de pistoale-mitralieră și o mitralieră - încă nu se știe numărul exact, ce atâta precizie într-o cazarmă?, înseamnă că e groasă: Armata Română a ajuns un fel de sat fără câini! Unde erau santinelele? Dar plontoanele? Cum au dispărut armele a două plutoane fără să fi fost tras măcar un foc? Unde erau ofițerii când hoții săpau tranșee pe sub gard ca să treacă ditamai lădoaiile cu armament? Ce fel de comandant de unitate e acela căruia poți să-i furi și izmenele de pe el?! La cules de barabule, neicușorule!

Te uiți în sondaje și-ți vine să-ți dai palme: cică românii au cea mai mare încredere în Biserică și în Armată. În Armată?!? Păi, ce legătură au cei câțiva mii de militari trimiși pe front în Kosovo, Irak sau Afganistan, cu acești Moș Teacă rămași să păzească pesmeții și marmita? Poți să înfrunți inamicii dibaci cu paiețe care nu-s în stare să-și păzească pistolul?

Pe această cale facem un apel la toți hoții din România: criză criză, dar nu mai prăduiți cazarmile, nu mai furați mitralierele! Dacă vreți totuși să luați ceva, mulțumiți-vă cu pufoaice și vestoane, petlițe și paftale! Hai, fie și conserve de fasole sau măști de gaze. Dar nu mai sustrageți pușcoacele, căci ne faceți de râsul NATO! Este totuși, Armia Română...

Grigore Cartianu
„Adevărul”

VIOREL IONIȚĂ

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

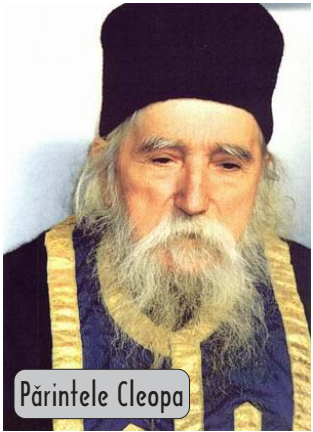
Constantin NOICA

Părintele profesor dr. Viorel Ioniță se află de ani buni la Geneva, cu înalte treburile bisericesti. Am stăruit pe lângă dânsul, într-un amurg de vară mai dulce ca somnul în fânar, să zămislim un interviu pentru dumneavoastră, cititorii noștri.

A acceptat cu plăcere și eu îi mulțumesc pentru asta, aici și acum. Veți afla, citind dialogul nostru, că și la Geneva se știe că românii umblă pe căi rătăcite dar, pentru a nu ne mai ieși în istorie toate socotelile învălmășite, trebuie să ne facem necesari Europei și plăcuți Vaticanului. Cu atât mai mult cu cât astăzi orice șef de stat, oricât de obtuz ar fi, nu mai poate repeta nedumerirea lui Stalin, care atunci când a vrut să dea impresia că Popa nu avea nici o putere, a pus următoarea întrebare: “Câte divizii are Papa?”, pierzând din vedere sursa imensă de putere a acestuia.

V. Ioniță

Distinse părinte profesor, destăinuindu-se odată, Vintilă Horia, românul care a renunțat la Premiul Concourt spunea: “Sunt născut ortodox, dar am devenit creștin unit și mă simt

Părintele Cleopa

catolic în adevăratul sens al cuvântului”. Asta mă duce cu gândul la ecumenismul susținut de acel uluitor itinerant academic și monastic – aromân de-al meu – André Scrima. L-ați cunoscut pe acel lucafăr al înțelepciunii cum nu conținea să-l numească Părintele Cleopa?

Din nefericire, pe Andrei Scrima nu am avut norocul, fericirea să-l cunosc. Am luat la cunoștință cu mare părere de rău că a trăit la București și că a murit la București sau în România, lucruri pe care le-am auzit mai târziu, dar mi-aș fi dorit tare mult să-l întâlnesc. Nu l-am întâlnit personal. Eu știam cine este Andrei Scrima încă de la începuturile anilor '70, când nimeni nu îndrăznește să vorbească despre Andrei Scrima în această țară și am avut apoi norocul “să-l urmăresc”, încercând să-i dau de urme. Am cunoscut foarte mulți teologi care au stat alături de dânsul, din Liban de exemplu sau chiar din cadrul Patriarhiei Ecumenice și pe urmă când am aflat că la București i s-au publicat mai multe lucrări mi le-am procurat imediat toate și m-am grăbit să le citesc ceea ce fac în continuare. A fost unul dintre cei mai mari teologi ortodocși, angajați în mișcarea ecumenică, încercând să apropie în special Biserica Ortodoxă de cea Romano-Catolică, a fost consilierul personal al marelui Patriarh Athenagoras și așa cum se vede din publicațiile dânsului are unele însemnări specifice cu privire la Conciliul II Vatican unde a participat. Andrei Scrima a fost un om de erudiție excepțională. Regret că trebuie s-o spun, dar trebuie s-o spun, că Biserica Ortodoxă Română nu a făcut suficient pentru a recepta pe Scrima, pentru a-l publica. Dimpotrivă există un fel de reticență pe care nu o înțeleg, pentru că este un nume cu care s-au mândrit alții, de ce nu ne-am mândri și noi?!

Cum se vede țara asta de la Geneva ?

Din nefericire România nu este prea des menționată pentru că sunt alte priorități pentru lumea occidentală.

Noi nu suntem o prioritate nici măcar pentru noi Părinte profesor.

Foarte bine spus ! Din nefericire România este scoasă în evidență prin negativ când sunt unele neînțelegeri, când sunt unele probleme. De câte ori

este menționată România în buletinele de știri spre exemplu, de obicei nu este menționată pentru ceva pozitiv, cele mai frecvente știri sunt că au fost prinși niște români furând. Din punct de vedere cultural este prea puțin promovată. Să nu uităm faptul că la Geneva sunt totuși trei parohii românești și existența acestor trei parohii dovedește că există mulți români la Geneva și în împrejurimi, dar din nefericire există unele mici neînțelegeri, există încă reticențe față de țară, de Biserică ș.a.m.d.. Încă nu ne-am vindecat !

Trăiți acolo, la Geneva, de câți ani ?

De 12 ani și jumătate.

Până nu demult, Sfânta noastră Biserică își vedea măcinată parohiile sale din afara hotarelor românești, de tot felul de conflicte, unele mai urâte decât altele, s-au mai demolit adversitățile?

Aveți perfectă dreptate. În anii comunismului și o perioadă după aceea situația era foarte dură. Au fost parohii care s-au sfâșiat între ele pur și simplu ! După aceasta lumea a rămas cu tot felul de suspiciuni și mă rog lui Dumnezeu să scăpăm odată de ele ! Personal când am fost prima dată în Germania, m-am întâlnit cu un român, de fapt era maghiar, dar de la București și m-a văzut un altul și acest altul m-a tras deoparte și mi-a spus foarte înfricoșat “să nu umbli cu acela că nu știi ce”...

“Că nu știi ce”, ce înseamnă ?

Că acela ar putea fi, că acela a fost, că acela este...

N-a dispărut bănuiala încă !

Nu, n-a dispărut. În special printre generațiile mai în vârstă.

În lumea catolică ați întâlnit-o cu atâta duritate ?

Este o experiență personală și s-ar putea să fiu subiectiv, dar la unguri nu există așa ceva, fie ei catolici sau protestanți.

În contestul cultural european și nu numai, ortodoxia este o credință compatibilă ?

Ortodoxia este o credință compatibilă cu orice context cultural și asta se vede prin faptul că românii se duc și se integrează în alte țări, continente ș.a.m.d. Am fost noi învățați să ținem ortodoxia strâns legată numai de anumite expresii

culturale, ceea ce este complet greșit. Adevărata credință ortodoxă nu se exprimă – și afirm asta cu toată responsabilitatea – numai în limba greacă sau numai în limba rusă, chiar dacă aceste culturi au fost atât de adânc altoite pe cultura ortodoxă încât au devenit aproape una dar ceea ce numim noi spirit ortodox este spirit universal!

După disprația cortinei de fier” a apărut cumva o altă cortină, una confesională ?

După căderea cortinei de fier a apărut o cortină de argint și în franceză argint înseamnă bani. Dumneavoastră ați spus însă un lucru foarte important, care este deseori repetat și subliniat de frații noștri.

Există ?

Dumneavoastră aveți dreptate să puneți problema așa cum ați pus-o, dar cortina aceea despre care vorbeți poate că există pe unele porțiuni, dar mie nu mi se pare periculoasă. Și ni se datorează în bună parte nouă. Trebuie să existe o deschidere, dar aceasta nu înseamnă a ceda sau a renunța ! Eu sunt foarte atent și uneori chiar radical cu problemele de negocieri legate de credință. Noi dacă vrem să expunem credința noastră ortodoxă suntem în dezavantaj ! Și știți de ce ? Pentru că este foarte greu să-ți expui crezul într-o altă limbă, în germană de exemplu. Adică, trebuie să stăpânești foarte bine limba respectivă. Sau să folosești expresii care sunt încărcate de conotații; neamțul te ascultă foarte respectuos, dar în mintea lui el face alte conexiuni și iese o altă sinteză. De exemplu l-am condus odată pe prof. Stăniloie la Köln unde a ținut o celebră conferință și vorbea despre spiritualitatea românească și despre călugări, ori ceea ce spunea în germană putea foarte ușor să fie răstălmăcit și chiar într-un sens negativ la ei.

Ce problemă ar trebui să-și pună Statul Român în actuala rătăcire internă ?

Problema pe care Statul Român ar trebui să și-o pună la modul foarte serios este această plecare masivă a oamenilor valoroși din țară ! Aici trebuie luate măsuri. Adică îi poți ajuta pe oameni să plece, dar să faci în așa fel să se poată întoarce. Ori conducerea acestei țări face exact invers.

Vasile TODI

Părintele Stăniloie

Andrei Scrima

Născut pentru a primi ordine

Când George Washington a candidat la președinție, în 1788, nici un alt vicepreședinte în funcțiune nu mai fusese ales la Casa Albă încă de pe vremea lui Martin Van Buren, în 1837. Însă Bush avea două lucruri în favoarea sa: binecuvântarea lui Ronald Reagan și faptul că adversarul său în alegeri era un liberal pe nume Michael Dukakis, într-o epocă în care cuvântul liberal nu mai era bine văzut.

Republicanii au scos în evidență elitismul urban al lui Michael Dukakis, punându-l în

opoziție cu simplitatea texană a băutorului de bere, specifică lui Bush. În mod ironic, Bush era cel cu pedigreeul privilegiat. Născut în Massachusetts și crescut în Connecticut, George a crescut pe banchetele din spate ale limuzinelor. Era cât se poate stilat: fiul finanțistului și senatorului republican, Prescott Bush, absolvent al Academiei Phillips din Andover, Massachusetts. După ce și-a făcut stagiul militar ca cel mai tânăr pilot din marină în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, a absolvit facultatea Yale și s-a hotărât să se lanseze pe cont propriu în industria petrolieră din Texas. Texas a devenit statul său adoptiv, însă niciodată nu a scăpat de obiceiurile sale patrieciene de yankeu, indiferent cât de mult s-a străduit să devină un băiat de gașcă.

În ciuda crizei sale de identitate, Bush avea un CV impresionant: congressman din 1966 până în 1970, ambasador al Națiunilor Unite, președinte al Comitetului Republican Național, emisar la Beijing, director al CIA și vicepreședintele lui Reagan. Însă fusese întotdeauna doar un **administrator agreabil cu un dar de a primi ordine de la superiorii încăpățânați**, ca de pildă Richard Nixon și Ronald Reagan. (Bush era susținător al avortului, până când s-a înscris la candidatură alături de Reagan.) Un astfel de trecut nu i-a adus de la sine postul de lider al Lumii Libere, iar în 1988, când Bush a recunoscut că a avut unele probleme cu „treaba cu viziunea”, aproape că și-a recunoscut intenția de a deveni președinte interimar.

Un tip șters și bulversat

Cea mai însemnată dintre aceste politici a fost demontarea regimurilor comuniste din Europa de Est. Una câte una, țările din Blocul Comunist au scăpat de vechile regimuri, până când și Uniunea Sovietică a renunțat, sub conducerea lui Boris Elțin. Bush, un om ale cărui posturi politice fuseseră modelate de Războiul Rece, s-a pomenit curând bulversat de lipsa lui. Supraveghease una dintre cele mai impresionante realizări ale secolului, însă i-a lipsit viziunea necesară pentru a crea o nouă ordine mondială.

Acasă, agenda sa internă era împiedicată de ciorovăielile urâte de confirmare cu privire la candidatul la postul de ministru al apărării, John Tower, și la președintele Curții Supreme de Justiție, Clarence Thomas. În 1988, Bush spusese: „Fiți atenți la mine: nici o taxă nouă”, după care, în 1990, a revenit asupra declarației sale. Și, în afara faptului că elaborase Legea aerului curat și Legea americanilor cu dizabilități, nu a reușit să inițieze prea multe schimbări legislative. „Chestia cu viziunea” îl mușca de fund.

Situația din exterior avea să îl salveze. Bush a invadat Panama în 1989, răpindu-l pe Manuel Noriega

Micul bordel din Texas

După ce Bush s-a hotărât în 1948 să se mute în vest, și-a luat soția, pe Barbara, și pe fiul de doi ani, George W., și s-au stabilit în orașelul Odessa, Texas. Ajunși acolo, s-au mutat într-un bloc - unde au trebuit să împartă baia cu două prostituate, mamă și fiică.

pentru a-l judeca în State pentru acuzații de posesie de droguri. Însă adevărata glorie marțială i-a fost oferită conducătorului de la mii de kilometri depărtare, din Orientul Mijlociu. După ce liderul irakian Saddam Hussein a invadat Kuwaitul în 1990, Bush și-a demonstrat puterea în relațiile internaționale, organizând o coaliție fără precedent care să oprească agresiunea irakiană.

Din păcate, nimic nu este atât de simplu. Bush a mers cam departe, comparându-l pe Saddam Hussein cu Hitler, iar lumea nu se putea abține să creadă că toată afacerea se învârtea, de fapt, în jurul petrolului - lucru devenit clar atunci când coaliția a făcut praf forțele irakiene, lăsându-l pe Saddam la putere pentru a se răzbuna pe propriul popor de distrugerile criminale. Ca urmare, Bush a fost incapabil să transforme operațiunea Furtună în Deșert într-o victorie pentru realegeri. Aspectele economice nu au făcut decât să înrăutățească lucrurile - scurta resuscitare adusă de „reagonomie” se fâsâise, iar americanii se întrebau ce ar putea face un candidat democrat ca Bill Clinton pentru a le aduce banii în portofele.

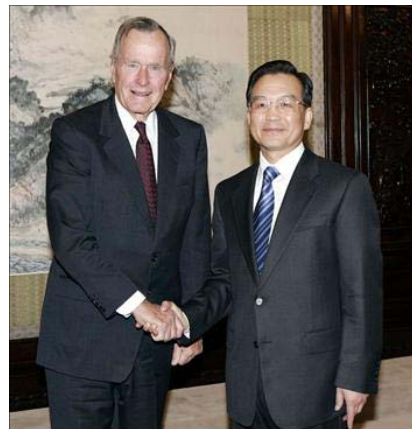
Și astfel, George Bush nu a mai avut parte de un al doilea mandat, ceea ce i-a îngăduit să facă tot felul de lucruri pe care președinții ar trebui să le evite, ca de exemplu să sară cu parașuta din avion, ceea ce a și făcut, în 1977.

Gogomanul fără sens

George Bush nu a fost chiar unul dintre cei mai elocvenți dintre președinți. Presa a început să-i numească bizară pronunție Bushspeak (vorbire a la Bush), iar unele dintre spusele lui nu aveau nici un sens. „**Însemn antibigotismul, antisemitismul și antirasismul**”, a declarat el într-un discurs din campania din 1988. Încercarea sa de a descrie „valorile sale de tip New England”, într-un discurs din 1992, a ieșit astfel: „**Amintiți-vă de Lincoln, îngenuchind la moment de cumpănă și Război Civil și toate acele lucruri**» Nu se poate. **Iar noi suntem binecuvântați, Așa că să nu vă pară rău - nu plânge pentru mine, Argentina.**” A explicat semnificația unei întâlniri viitoare cu Gorbaciov prin: „**Nepoți. Toate alea, Foarte important**”, iar odată a răspuns întrebării unuia jurnalist cu „**Mă bucur că ai întrebat acest lucru pentru că am avut o criză de splină aici**”. Dar probabil că cea mai mare gogomanie a sa a fost răspunsul dat la întrebarea prin ce se va diferenția președinția sa de cea a lui Reagan: „**Ca vechiul sfat de la Jackman - vă amintiți, tipul care a ieșit în public - personajul. El a spus «Și atunci am avut un sfat. Fiți voi înșivă!» S-a dovedit a fi cel mai prost sfat pe care l-am avut. Și voi fi eu însumi. Faceți așa.**” Dacă înțelegeți ce dracu' înseamnă asta, dumneavoastră cititorule, ar trebui să fiți președinte.

Bețivanul care vomită

Dacă președintele Bush a vrut să facă impresie în timpul vizitei din Japonia din 1992, cu siguranță că a reușit să o facă - cu vârf și îndesat. În mijlocul unui dineu oficial de la Tokyo, președintele a devenit alb ca hârtia și a vomitat în poala primului ministru japonez, Kiichi Miyazawa, după care a alunecat de pe scaun și aproape c-a ajuns sub masă. Japonezii nu au uitat incidentul; și în ziua de azi, cuvântul Bushusuru - care înseamnă, ad literam, „a face ce-a făcut Bush” - desemnează termenul de argou pentru vomă.

DOCTORUL VĂ SFĂTUIEȘTE

Zonele erogene ale zodiilor

Persoanele din zodia **Capricornului** reacționează la mângâieri pe spate. Bărbatul Capricorn se excită ușor când partniera îl mângâie cu săni. Femeia preferă mângâierile ușoare pe burtă. Persoanele din zodia **Vărsătorului** adoră să fie sărutate pe ureche și gât, în dormitor trebuie exploatate la maxim aceste trucuri. Zonele erogene din zodia **Peștilor** sunt picioarele. Un ușor masaj al picioarelor transpune repede un Pește în beatitudine. Cei născuți în zodia **Berbecului** sunt sensibili la cap și la față, Reacționează la mângâierile ușoare ale frunții sau la jocul firelor de păr. Cea mai sensibilă parte a celor născuți în **Taur** este gâtul. Când este sărutat pe gât se excită foarte ușor. Măinile și brațele sunt zonele cele mai erogene ale persoanelor născute în zodia **Gemenilor**. Femeile reacționează la sărutatul mâinilor, Bărbaților le place să fie ținuți de mină. Cel mai eficient mijloc de excitare al persoanelor din zodia **Racului** este mângâierea sânilor. Atât bărbatul cât și femeia reacționează la stimulări manuale și orale ale sânilor. Celor născuți în zodia **Leului** le place să fie mângâiați pe spate. Mișcările se fac de sus în jos, se insistă pe șira spinării. Punctul sensibil al persoanelor din zodia **Fecioarei** este burta. Reacționează foarte ușor la mângâieri în acest peri-metru. Spatele și fundul sunt zonele erogene ale persoanelor din zodia **Balanței**. Cele mai sensibile părți ale unui **Scorpion** sunt organele genitale. Jucându-te cu ele, îl poți domina ușor. Șoldurile și coapsele sunt cele mai erogene zone ale unui **Săgetător**. Savurează ungerea coapselor cu cremă.

Dr. Carmen POPESCU

sport alb-violet

Nu-i frumoasă, da-i bătrână!

Creme urâtă, turbure, ca Bega venind mâniașă dinspre Uzina de apă, cu câte un porumbel zgribulit pe scările falezei, uimit că nu-și vede capul mișcându-se în ceea ce ar trebui să fie oglinda apei, cu un frig lichid pătrunzând până la oase drukerii adunați la ceas în Piața Operei.

Pe unde, de data asta radio, știrile se întretaie ca zborurile cărăbușilor, încurcate ca acestea. Ba că nu ne programează, ba că putem juca. Ba că suntem o echipă solidă care își permite transferuri, ba că suntem printre cele patru cu probleme.

Nu ști ce să mai crezi!

Nenea Iancu promite, în caz de... "spectacol pe dezbrăcate cu dive expirate, Vadim ar spune din, Băi Vaci", care, după știința noastră, au tarife mai mari decât datoriile clubului vehiculate de mass media.

Loviturile de imagine sunt geniale. Aici nenea Iancu este maestru. Și ne mai plac asigurările, rostite cu siguranță debordantă, credem noi controlată, cu care ne liniștește tot timpul că nu sunt probleme decât rar.

Cam des, zice un taximetrist, din ce în ce mai trist, odată cu schimbarea

legii taximetriei, și mai ales cu schimbarea zilnică. Oare e un noroc că a venit Pele în Banat? Migrările anunțate de conducerea clubului sunt pe bune sau sunt pe bani? Diva Pam o fi pam-pam?

Porumbii se gândesc și ei la cele șase puncte, rămase în puncte, puncte, la situația clubului rămasă o necunoscută, la, marile speranțe" rămase la nivelul declarativ.

Nu ne rămâne decât să îl credem pe Iancu și, de-o fi așa cum spune, ne luăm angajamentul să-i învățăm pe porumbii marșul celebru, Iancule mare, Iancule tare. În caz contrar - marș!

Roller GOLUMBU

Ipoteze inedite

„Am dezgropat uriași cu mână mea”

Toate mitologiile lumii pomenesc despre uriași – o rasă de humanoizi, fiind una din cele patru rase de pe pământ.

Există multe zvonuri că ar fi fost găsite morminte ale unor asemenea ființe, dar puțini oameni au spus că le-au văzut cu ochii lor.

La Argedava – jud. Giurgiu, Ioniță Flirea (80 de ani), susține că a văzut asemenea schelete. El spune că a aflat de la părinți că-n acele locuri locuiau uriași și el ar fi făcut scheletele lor.

În nordul localității Popești s-a găsit, în anul 1926 o cetate dacică foarte mare, unde a făcut săpături și Vasile Pârvan, care era onvins că a găsit o capitală a dacilor, fiind de fapt prima cetate de scaun a lui Burebista.

În timpul săpăturilor s-ar fi descoperit schelete a 80 de uriași. Aceștia aveau aproximativ 4 metri. Acest lucru s-ar fi întâmplat la săpăturile din 1946-1954, când s-a săpat cu oameni din Popești. Când au găsit scheletele, sătenii au fost trimiși repede acasă. Ele s-au găsit la cca 4 metri sub pământ și aveau dimensiuni cât trei oameni.

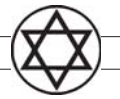
A rămas în sat legenda despre uriașii „jidovi” găsiți aici. La cca 15 km de Popești se află o „măgară” care ar fi fost ridicată de acești uriași, care ar fi venit din Est cu 7.000 de ani în urmă. Maria Crimbetas confirmă că peste ei ar fi venit alte populații.

Istoricii vorbesc despre uriași ca despre populații bolnave de gigantism. După ce s-ar fi culcat cu fetele oamenilor, ar fi ieșit giganți mai mari, dar cu un ochi și sterili, astfel li s-ar fi stins neamul.

Ștefan APENESCU

UMOR EVREIESC

Nu știți ce pierdeți?

La un dineu, preotul catolic este așezat lângă rabin. Se servește un superb cotlet de porc și preotul îi zice la rabi:

- Din asta nu o să mâncați ?

- Evident, nu imi permite religia.

- Vai ce păcat, nu știți ce pierdeți.

Se termină dineul, la plecare rabi îi zice la preot:

- Transmiteții salutări doamnei ...

- Dar rabi, mie nu imi permite religia...

- Vai, nu știți ce pierdeți ....

***

Divorț

Rasela: - Mă Ițic, m-am gândit bine și am hotărât să divorțez!

Ițic: - Cum așa, măi Rasela, după 40 de ani de căsătorie? Dar ce-ți veni?

Rasela: - Păi tu-ți dai seama, măi Ițic, că în 40 de ani tu nu mi-ai cumpărat niciodată nimic?

Ițic: - Pai nu mi-ai spus niciodată că ai avea ceva de vânzare!

Public dificil

Doi actori evrei stau la povești.

- Ca să fiu sincer, spune unul, eu prefer să joc în fața unor spectatori englezi decât evrei.

- De ce?

- Pai englezul râde mai întâi din politețe, după aceea râde când ceilalți înțeleg gluma și pe urmă când o înțelege și el.

- Păi și evreii?

- Ei nu râd niciodată, au mai auzit bancul!

***

Înghetata

Shloimale ajunge la New-York și e supărat foc când vede în geamul cofetăriei lui Haim, prietenul său din copilărie, anunțul: "Intrarea evreilor, strict interzisă". Intră în cofetărie, și-l dojenește pe Haim:

- Nu ți-e rușine, tu care ești evreu și ai suferit din cauza legionarilor, și ai fost în Transnistria, și erai să mori la Auschwitz, tocmai tu să pui un anunț că evreii n-au voie să intre să mănânce o înghețată?

- Stai, măi, tu ai gustat din înghețata mea?

Geaba-i soare, geaba-i lună

Geaba-i soare, geaba-i lună,
Dacă n-am inima bună
Geaba-i lună, geaba-i soare,
Dacă inima mă doare.

Și-mi vine să plec din sat
Că bădița m-a lăsat.
M-a lăsat încă din vară
Pentr-o mândră bălăioară.

Bălăioară cu mărgel
Și în sat cu vorbe rele,
Că-i adună pe feciori
Ca snopi-n secerători,

Cu vorbe meșteșugite
Și cu gene alungite,
Cu unghii date cu ceară,
Câte doi în orice vară.

Bade când ea te-o lăsa,
Uită-mi mie ulița,
Și pârleazul de la poartă,
C-o să am inima moartă.

Victor ENACHE

Din albumul rușinii

Cine a condus lumea...

Această pagină este sponsorizată în totalitate de autori

Albatrosul...

Un zburător e albatrosul
Ce prin oceane-și face veacul.
Primejdii-nfruntă și matrozul
Ce-n adâncimi își află „leacul”.

Când mateloții în furtuni
Dispar cu ochii fioroși
Doar cu legenda-i mai aduni,
Ca să-i prefaci în albatroși...

Măreț, de oameni ocrotit
E-un albatros inconfundabil,
Printre umili-un răzvrătit
Ce pare-a fi și memorabil!

Menirea sa este un dar
Ca dragostea de marinar!

15.02.2009

Clusel Jiman

Lui Teian Băscu - Prozedintele României

Vremuri oculte

Lumea în care trăim este departe de a fi o lume a binelui, a justiției și a adevărului. Este o lume aflată totuși în fața unei decizii istorice, aceea de a se supune sau nu unor proiecte și strategii planetare, care să ne includă pe toți locuitorii Terrei. Deja avem o legislație internațională planetară și destul de consistentă. Ea

trebuie desăvârșită pentru a impune la scară universală principiul transparenței, al dreptății și adevărului atât în viața politică, cât și în cercetarea istoriei. Aceste principii sunt însă împiedicate în mod sistematic să-și producă efectele benefice, iar opoziția la adevăr și justiție, eludarea spiritului acestora, constituie scopul nefast în care ființează și acționează pe plan global, planetar, o serie de instituții publice, dar mai ales secrete, oculte. Multe dintre ele controlate de unii evrei. Răul produs de aceste instituții va crește și ne vom afunda tot mai mult în suferință și într-o existență lipsită de orizontul viitorului la care avem dreptul să aspirăm, dacă vom continua să tolerăm minciuna,

diversiunea, șantajul, corupția ca procedee și metode de guvernare a societății omeneste.

Cu speranța că reprezentăm un segment cuprinzător și semnificativ al societății românești, afirmăm disponibilitatea noastră, a românilor, de a susține instituirea unei politici și strategii de mondializare a transparenței, a respectului pentru adevăr în toate manifestările publice, inclusiv în cercetarea istoriei recente a popoarelor lumii. A sosit momentul ca respectul pentru adevăr să creeze, la scară planetară, instituțiile potrivite să servească în mod expres și necondiționat cauza indispensabilă a adevărului. Omenirea nu poate trăi mai departe la întâmplare, abandonată la discreția unor forțe oculte, cărora nimeni nu le-a delegat public puterea de care dispun și care au generat până acum o istorie haotică, însângerată de sacrificii apocaliptice, de crime abominabile, de genociduri cutremurătoare.

Ion COJA

Caracatița Vaticanului

Cum se poate întâmpla ca un mason să se infiltreze în birourile vaticane? Sau mai degrabă cum este posibil ca un ecleziasat de curie să devină mason? Această întrebare a fost pusă unui prelat de curie de către un tânăr preot care lucra într-o țară de credință islamică și care era indignat de propaganda anticatolică ce se făcea acolo la TV.

Expunerea tânărului preot era pertinentă: „Națiunea noastră,” spunea el, „se preface că ignoră Biserica catolică, pe Papa și ierarhia când îi convine, dar când se ivește vreun scandal într-o altă țară islamică, opinia publică este informată în cele mai mici detalii. Toate mijloacele mass-media se mobilizează... vorbesc, de exemplu, de cardinalul secretar de Stat care ar fi afiliat la masonerie împreună cu alți cardinali, episcopi și cunoscuți prelați de curie. Dau publicității numele și prenumele fiecăruia, data afilierei și rolurile pe care le au în Vatican și în loja masonică! Mica noastră comunitate catolică rămâne uimită și tulburată și ni se adresează nouă, preoților, cerându-ne

explicații asupra autenticității informațiilor din media și a modului cum trebuie să răspundă la întrebările altora... Dumneavoastră, monseniore, ce credeți? E cu adevărat posibil ca așa, deodată, un cardinal sau un prelat de curie să se înscrie în masonerie și să se afle la ordinele unui mare maestru? E de necrezut că se poate întâmpla așa ceva. Iar dacă nu este adevărat, de ce acuzații, partea lezată, nu-i dau în judecată pe calomnatori, pentru a contesta în tribunalele naționale și internaționale acuzațiile nedrepte ce le-au fost aduse?... De ce Vaticanul nu intervine prin nunciul său apostolic pe lângă guvern pentru a dezminți oficial atâtea afirmații scandaloase?”

Și despre moartea Papei Luciani, tânărul preot amintea consternat despre vocile insistente ce susțineau teza unei morți „procurate”, teză sprijinită de altfel de numeroase indicii. Și apoi încă un fenomen scandalos: banca vaticană și interminabilul

fluviu de miliarde, de bani murdari spălați și deturnați în bănci străine. „Au fost numiți înalți demnitari vaticani, complici ai celor mai importante personaje din masoneria italiană”, spunea tânărul sacerdot. „Se vorbește de omucideri și de sinucideri, de mandate de arestare ale magistraturii italiene pentru personajele de la I.O.R. ... Se vorbește de îndepărtarea monseniorului Marcinkus și

de promovarea ca episcop, la ordinul Maltei, a lui Donato De Bonis... Vă dau un alt exemplu: după atentatul asupra Papei, jurnalele i-au publicat fotografia, așezat pe marginea piscinei de la Castelgandolfo, despre care se spunea că fusese făcută de un dependent al Vaticanului și fusese găsită asupra lui Ali Agcja în momentul atentatului, la 13 mai 1981; fotografie pe care venerabilul de la P2, Licio Gelli, ar fi plătit-o cu trei sute de milioane, spunându-i «fratelui» Vanni Nistico: «A meritat osteneala; dacă Papei i se pot face astfel de fotografii, nu e greu să i se tragă un glonț în cap!» Noi, care trăim înconjurați de dușmani ai credinței, incontestabilitatea anumitor realități face mult rău micii noastre turme, care cu greu se menține unită... într-o seară, comentatorul de la TV își termina transmisia cu replica: «în Vatican se zvonește că sub umbrela caracatiței nu te plouă...»

I MILLENARI

POL POT

Obsedat de utopia statului agrar, liderul khmerilor roșii și-a terorizat poporul și a trimis la moarte aproape două milioane de oameni. În trei ani și opt luni Pol Pot a transformat Cambodgia într-un imens lagăr de exterminare.

Re numele adevărat Saloth Sar, Pol Pot s-a născut la 19 mai 1925, într-un sătuc de pescari, Prek Sbauv, care n-avea mai mult de o duzină de case. Norocul lui Sar și ghinionul Cambodgiei a fost că sora sa, Roeung, a devenit concubina regelui Sisowath Moni-vong (aflat sub tutelă franceză)

și, astfel, el a beneficiat de educație, fiind dat la școala catolică Miche din Phnom Penh, apoi la liceul exclusivist Sisowath, unde avea să-l cunoască pe viitorul cumnat și tovarăș Ieng Sary și pe viitoarele lor neveste, surorile Khieu. Lui Sar nu i-a plăcut școala, dar ideile marxiste cu care a luat contact acolo l-au fascinat. În 1949 a fost trimis de administrația franceză să studieze radioelectricitatea la Paris, împreună cu alți tineri, printre care și Sary și surorile Khieu, Ponnaiy, viitoarea soție a lui Sar, ea fiind prima tânără din Cambodgia care și-a luat bacalaureatul. La Paris, ei au luat contact cu marxistii francezi, iar în 1951 au devenit membri ai Partidului Comunist Francez. Ideea unui stat eminent agrar i-a încolțit în minte lui Sar atunci când și-a însușit doctrina antiintellectuală a comuniștilor francezi, ceea ce i-a convenit de minune, pentru că nu izbutea să treacă examenele. Nereușind să promoveze trei ani la rând, studentul întârziat a fost trimis înapoi în Cambodgia, în 1954. După Conferința de la Geneva, în 1954, când Cambodgia a devenit stat independent, a urmat o perioadă de bătălie electorală, în care partidele utilizau toate mijloacele pentru a lua puterea, iar regele Norodom Sihanouk punea poliția și armata pe grupurile radicale.

Omul stăpânirii

Considerat de încredere, Sar a fost însărcinat să identifice grupurile de rebeli antiguvernamentale, iar el a profitat pentru a face cunoștință cu ilegalistii. În '56 s-a căsătorit cu Ponnary Khieu, devenită profesoară de literatură franceză, și părea a fi cu totul "omul stăpânirii". În 1962, toate partidele de extremă stânga au fost decapitate, inclusiv Partidul Comunist din Cambodgia, liderul său, Tou Samouth, fiind ucis pe când se afla în custodia poliției, lucru de care Sar nu a fost străin. Ceea ce autoritățile n-au aflat decât un an mai târziu a fost faptul că Sar a devenit liderul partidului după uciderea lui Samouth. Când s-a aflat, Sar a fugit în nordul Vietnamului, de unde s-a întors în 1966. El redenumeste partidul în P.C. din Kampuchia, acaparează mișcarea Khmerilor Roșii și pregătește țărani pentru marea revoltă menită să aducă PCK la putere.

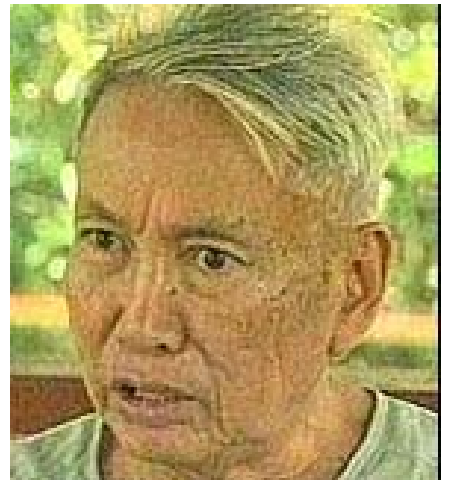

Sar profită de izbucnirea războiului dintre Vietnam și Cambodgia, în 1970, recrutând și instruind o armată de 35.000 de khmeri, mărindu-și totodată partidul cu noi membri, "cu origini sănătoase", adică țărani și muncitori fără școală. China îl sponsoriza cu cinci milioane de dolari anual. Refugiat în China după puciul lui Lon Noi, Regele Norodom Sihanouk formează Frontul Unit Național al Kampuchiei (FUNK) și un guvern în exil. Sar profită de toate întorsăturile politice și avansează cu trupele sale, astfel că în 1973 controla cam trei sferturi din țară.

"Microbii" statului

Gloria regatului antic Angkor al Cambodgiei a constituit catalizatorul mândriei naționale a khmerilor roșii și delirul acestora. Obsedați să refacă trecutul glorios al neamului, urându-i pe francezii asupritori și pe oricine s-ar fi aliat cu aceștia, khmerii au fost priviți ca niște eliberatori legendari, în parte și din cauza condițiilor de trai mizere ale populației și a corupției la toate nivelele.

Și totuși, luptătorii Angkor dăduseră suficiente dovezi că nu sunt tocmai conducătorii visați. În teritoriile ocupate începuse deja aberantul experiment al lui Sar de transformare a statului într-unul complet agrar, concept aplicat la început pe minoritarii Cham, "microbii" statului. Orașele, între care Kompong Cham era cel mai important, au fost evacuate, iar oamenii - trimiși să muncească la câmp. Dreptul la proprietate privată a fost interzis, în favoarea colectivelor. **Traitul rural a fost decretat drept cea mai înaltă și mai pură formă de existență.** Cine nu credea era supus torturilor și execuțiilor fără proces. Purificarea etnică a început tot atunci, primii "beneficiari" fiind din rândul PCK. Sar face liste negre pe care îi pune, în primul rând, pe foștii săi colegi de facultate care avuseseră nerușinarea să-și ia examenele, inclusiv pe Sak Sutsakhan, care era și vărul secretarului adjunct al mișcării Khmerilor Roșii, Nuon Chea, și care devenise liderul Consiliului Suprem Național, însărcinat de guvern cu negocierea între toate părțile aflate în conflict.

Pol Pot, Politique Potentielle

Guvernul cedează. La 17 aprilie 1975, khmerii roșii intră victorioși în Phnom Penh. Îmbătat de glorie, Sar se autointitulează "**Fratele numărul 1**" al poporului și-și ia ca nume de război prescurtarea de la **Politique Potentielle**, cum fusese evaluat de serviciile secrete chineze, evaluare preluată de la cele franceze. Triumfător, Pol Pot proclamă

Kampuchia Democrată, o denumire care ulterior avea să isterizeze regimurile democratice. Din acest moment, Pol Pot și întreaga conducere nu mai apar în public. La radio se repetă întruna decrete date de "Angkor", colectivul aflat la guvernare. Începe punerea în aplicare a planului de dezurbanizare a țării. **Capitala Phnom Penh este evacuată într-**

un timp record de 72 de ore, locuitorii fiind forțați să plece fără să li se spună unde. Nici Pol Pot nu știa. Intenția lui era să-i pedepsească pe cei care au huzurit în timpul regimurilor care s-au succedat, iar populația Capitalei simboliza "leagănul corupției și paraziții statului agrar", după cum perora Pol Pot în fața khmerilor roșii.

Orașenilor li se spunea că evacuarea este necesară deoarece va urma un bombardament al americanilor. În timpul evacuării orașelor, cei identificați ca "dușmani ai țărănimii" erau fie închiși în lagărul S-21, unde mulți au fost jupuiți de vii, fie erau executați imediat, dacă se considera că aceștia nu dețin nicio avere ascunsă pe undeva.

Valentin TRIF

“Eu sunt în vârstă acum și privesc cu mare teamă la evoluția destinului aromânilor. Nu am ce face și îmi pun speranțele tot în România. Ea este, dacă nu patria noastră natală, precum în cazul daco-românilor, în schimb singura patrie pe acest pământ.” Vasile BARBA

VASILE BARBA

(urmare din numărul trecut)

Un luptător pentru salvagardarea limbii și culturii aromâne

Ani de-a rândul, Barba a fost frământat de gândul, cui să predea Biblioteca Aromână, înființată de el sub auspiciile Universității din Freiburg, ajungând în situația dramatică a legendarului tată cu trei fii deopotrivă de vrednici și de dragi, care posedă doar un singur inel făcător de minuni. Tatăl, în disperarea sa a recurs la soluția, de a comanda două imitații, ca să nu-și dezamăgească pe nici unul dintre fii săi iubiți. Cu acest gând a intenționat și Barba să-și multiplice biblioteca. Insa posibilitățile sale nu i-au permis realizarea acestei dorințe. (Dar nu este încă prea târziu, astfel de probleme se vor putea realiza și în viitor.) Până la urmă a hotărât, ca întreaga activitate a „Uniunii pentru Limba și Cultura Aromână”, a „Centrului European de Studii Aromâne” de la Freiburg, cu revista culturală „Zborlu a nostru” precum și toată „Biblioteca Aromână”, (împrună cu manuscrisele prețioase, pe care a vrut să le publice, ca să le poată citi cât mai mulți, dar de unul singur nu a reușit), să fie mutate la București și să fie predate în mâinile surorii lui dragi, Chirața, care în toți anii a participat la acțiunile lui. Chirața, sora Margareta, frații Mihai, Nicu și Valentin ca și nepoții de frați și surori și nu în ultimul rând fiicele, ginerii și nepoții lui, l-au sprijinit din toate punctele de vedere și l-au încurajat, însoțindu-l cu dragostea lor în acțiunile lui. Știind că și

doamna avocat Chirața Meghea poartă în suflet același ideal, aceeași dragoste și respect pentru limba și cultura maternă ca și defunctul meu soț, sunt încredințată, că mi-am făcut datoria la vârsta mea înaintată, predând toată activitatea, conform dorinței soțului meu, sorei lui, fiind convinsă că va conduce în continuare această muncă în spiritul lui Vasile Barba. Ea l-a sprijinit pe fratele ei cel mai mult, ea a reușit prin lacrimi fierbinți și insistențe repetate, să mă înduplece, încât am consimțit cu mare durere în suflet, să-l dau pe soțul meu drag să fie înmormântat la București, departe de mine și de copii. Unde l-am ajutat în decursul anilor în toate acțiunile lui pentru neamul său. Am făcut acest sacrificiu, ca să le înlesnesc tuturor aromânilor, să-și ia rămas bun de la el și să nu împiedic eu ultimul prilej al soțului meu, de a mai aduna odată în jurul său cât mai mulți dintre compatrioții săi iubiți, pentru care el s-a străduit să reaprindă flacăra limbii și culturii străbunilor, care să le încălzească sufletele și să le lumineze calea.

- va urma -

Dr. Katharina BARBA

TODI ȘI ARMÂNII

Între un apus și un răsărit, la o masă stropită din belșug cu vin “rozaliu de Dudești”, dar și cu vorbe de duh și cu duh, cu cântece melancolice care ne-au dus departe în Pind, în mijlocul tristeții ciobanilor armâni nevoiți să ierneze departe de muntele drag, cu cântece de voie bună pentru a alunga tristețea din suflet și din gând, domnul Vasile Todi a rămas de multe ori pe gânduri nedumerit. Ca după multe asemenea întâlniri, a căror inițiator și suflet este, unde invitații află lucruri uimitoare despre armâni și splendida lor cultură, fermecați fiind de muzica și poezia armânească, domnul Todi se întreabă adeseori: “Ce n-am făcut? Ce trebuie să mai fac pentru a mulțumi toată lumea aromână?”

Fiind găzduiți în paginile revistei Magazin, vom arăta ce a făcut în paginile revistei domniei sale pentru neamul său, și, pentru a nu fi acuzați că îl lăudăm, vom spune că uneori, arare cum ar spune poetul, revista e prea mult numai a domniei sale. Dar, binevoitorii” doar asta văd.

Iată deci ce a apărut în revista Magazin despre și în legătură cu armânii în ultimele 20

de numere:

157-2007-

E.Gojdu și co-

lonia macedo-

română din Bu-

dapesta, 158-

2 0 0 7 - U n

document ra-

risim, 159-2007

- Tradiționalism la

aromani și Bunicii între fii și nepoți, 160-

2007 - Degetul lui Mocioni, 161-2007-

Aromânul care a dat numele României, 162-2007 -

Cititoria Sina de la Kizdia, 163-

2007 - Carte frumoasă - Sirma și Nașul

aromânilor, 164-2007 - Primul țar aromân,

165-2007 - Caragiu povestit de M.Bandac,

166-2007 - Victor Eftimiu la bătrânețe,

167-2008 - De vorbă cu un om și Poza cu

prieteni, 168-2008 -Părintele arhimandrit

Arsenie Papacioc și Un alt mod de a fi al

memoriei, 169-2008 - Interviu Toma

Enache și Carte frumoasă - Di vreară, 170-

2008 - Românul (aromânul) și

monumental secolului și Un Janus al

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

poeziei, 171-2008 - Kogea Albanezul de cinci ori mare vizir și Herbert von Karajan, 172-2008 - Nemostenirea Gojdu, 173-2008- Publicatii ale aromanilor din Banat și Un reformatore de imperiu-Mehmet Ali, 174-2008 - Istoria uitata și Apomani alaturi de Tudor, 175-2008 - Caragiu-prim ministru, 176-2008 - Toamna fratiei, 177-2008 - De vorba cu un om și Satul Asănestilor.

Invităm cărcotașii să acceseze site-ul aflat pe prima pagină a revistei și vor găsi mult mai multe despre armâni decât le putem noi oferi în câteva rânduri. Revista apare de peste paisprezece ani. Citiți-o și mai vorbim.

Victor ENACHE

(urmare din pag. 1)

Săraca Comunitate

vapoare nu înseamnă că este vaporean, cum “gingaș” îl insultă Ion Vulpe într-o carte a sa. Orice ar spune toza, Stere Samara este cel dintâi aromân care și-a deschis baierile pungi pentru idealurile neamului său. Că îi place lui toza sau nu, filotimia lui Samara este un păcat să o facem uitată.

Și astfel, ajungem la mine. De ce credeți că am devenit eu angoasa acestui personaj? “Pentru că Todi susține că aromânii sunt români!”. - Toza, măi băiatule, ia poziția de drept și ascultă: “Todi, nu susține, pentru că o astfel de recunoaștere nici nu are nevoie de proptele, el doar repetă ceea ce au demonstrat de-a lungul veacurilor Iorga, Papahagi, Caragiani și mulți alți aromâni cu geniu nelăindemnităta ta”. Pe loc repaus...

Stimați cititori, am crezut la început că dacă îl voi trata pe acest toza, cu aceeași indiferență cordială cu care îl cercetează domni Canacheu și Samara, toza se va vindeca. Sigur, l-aș putea lăsa nevindecat, dar parcă m-am săturat să îngădui acestui marchitan, slobozenia de a critica tot ce nu înțelege. Iată de ce, îi asigur pe cei care conduc comunitatea aromânilor din România,

că îngăduind unui astfel de tip precipitat, accesul la adunările ei, comunitatea se va afla mereu în zona unui derizoriu al ideilor și implicit al abordărilor vetuste. Pentru că, oricât de amăgitor l-am privi, toza rămâne un individ al cazanului comun. Un ins pe care întâlnindu-l, îți vine să strigi asemeni lui Toto: “Opriți lumea că vreau să cobor”.

Din păcate pentru comunitate, toza nu e singurul care face ca comunitatea să se simtă deseori urât mirositoare prin auz.

P.S. În ultima vreme, o fată bătrână cu mustăți se zburlește la reputația mea în cadrul comunității. Nu-i dau de această dată numele, din compătimirea pe care o port tuturor fetelor târzii, cărora încep să le cânte greierii în crăpătura călcâielor, dar, o asigur, că mila mea pentru ființele neîmplinite, are totuși limanuri.

